

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MINIONI

Povestea completă

adaptare: **Sadie Chesterfield**

bazată pe scenariul filmului de animație

autor: **Brian Lynch**

editura rao

Capitolul unu

Kevin păstrase tăcerea o vreme, dar nu se mai putea abține. Păși în fața tribului său, pregătindu-se să își dezvăluie planul măreț. Avea de gând să părăsească peștera. Intenționa să plece în lume și să îl găsească pe cel mai mare și cel mai rău ticălos pe care să-l slujească, apoi el și toți prietenii lui minioni aveau să se bucure din nou de un sens în viață. Era o singură problemă, însă... avea nevoie de ajutor:

– *Cine vine mine?* spuse el, stând în fața celorlalți minioni.

Bob, unul dintre cei mai mărunței minioni, ridică mâna. Începu să țopăie entuziasmat:

Capitolul unu

Kevin păstrase tăcerea o vreme, dar nu se mai putea abține. Păși în fața tribului său, pregătindu-se să își dezvăluie planul măreț. Avea de gând să părăsească peștera. Intenționa să plece în lume și să îl găsească pe cel mai mare și cel mai rău ticălos pe care să-l slujească, apoi el și toți prietenii lui minioni aveau să se bucure din nou de un sens în viață. Era o singură problemă, însă... avea nevoie de ajutor:

– *Cine vine mine?* spuse el, stând în fața celorlalți minioni.

Bob, unul dintre cei mai mărunței minioni, ridică mâna. Începu să țopăie entuziasmat:

fi putut, eventual, să îi ucidă, dacă nu îi omora mai întâi lipsa de apă și de mâncare.

Poate că era mai bine că nu știa?

Kevin îl împinse la o parte din centrul grupului și veni în față:

– Un alta? întrebă, scanând cu privirea restul mulțimii.

Bob încă țopăia în fața tuturor. Apoi luă o bucată de gheață și o ridică deasupra capului pentru a arăta cât de puternic era. Brațele lui subțiri tremurau sub greutatea ei:

– Kevin! Kevin! îl imploră el, până când gheața îl făcu să se scufunde în zăpadă.

Chiar și așa, reuși să ridice ochii de sub ea, vag amețit:

– Alege eu, Kevin!

Kevin se uită peste el la ceilalți minioni, sperând că un altul dintre ei avea să ridice mâinile. Nu o făcu nimeni. Coborî privirea spre Bob, ținut sub bucata de gheață. Kevin știa că acesta era singura lui opțiune. Avea nevoie de cel puțin doi minioni care să îl însoțească:

Răspunsul nu a fost nici unul. Dacă nu îi omora
mai întâi lipsa de apă și de mâncare.

Poate că era mai bine că nu știa?

Kevin îl împinse la o parte din centrul grupului
și veni în față:

– Un alta? întrebă, scanând cu privirea restul
mulțimii.

Bob încă țopăia în fața tuturor. Apoi luă o bu-
cată de gheață și o ridică deasupra capului pentru
a arăta cât de puternic era. Brațele lui subțiri tre-
murau sub greutatea ei:

– Kevin! Kevin! îl imploră el, până când gheața
îl făcu să se scufunde în zăpadă.

Chiar și așa, reuși să ridice ochii de sub ea,
vag amețit:

– Alege eu, Kevin!

Kevin se uită peste el la ceilalți minioni, spe-
rând că un altul dintre ei avea să ridice mâinile.
Nu o făcu nimeni. Coborî privirea spre Bob, țin-
tuit sub bucata de gheață. Kevin știa că acesta era
singura lui opțiune. Avea nevoie de cel puțin doi
minioni care să îl însoțească:

Resp – *Kumbaya*, strigară Kevin, Stuart și Bob, aducându-i din nou pe toți minionii laolaltă.

Pornind primul, Kevin își simți pieptul aproape să-i plesnească de mândrie. Aveau să găsească un alt stăpân... aveau să se întoarcă... sau aveau să-și dea viața încercând.

Kevin se simțea mândru. El avea să fie cel care va salva tribul. Stuart se simțea flămând, în cea mai mare parte a timpului. El avea să fie cel care va mânca banana pe care și-o luase la pachet pentru drum. Iar Bob era înspăimântat de călătoria care îi aștepta. Kevin îl liniști, spunându-i să nu-i fie frică:

– La căutat *le șef* mare!

Și plecară să-și găsească noul șef.

Călătoria se dovedi plină de pericole. Traversară munți înzăpeziți și trecură prin păduri bogate. Când Bob obosi, Kevin îl purtă pe umerii lui. Își croiră drum până în valea unde iarba creștea înaltă.

Respectiv – *Kumbaya*, strigară Kevin, Stuart și Bob, aducându-i din nou pe toți minionii laolaltă.

Pornind primul, Kevin își simți pieptul aproape să-i plesnească de mândrie. Aveau să găsească un alt stăpân... aveau să se întoarcă... sau aveau să-și dea viața încercând.

Kevin se simțea mândru. El avea să fie cel care va salva tribul. Stuart se simțea flămând, în cea mai mare parte a timpului. El avea să fie cel care va mânca banana pe care și-o luase la pachet pentru drum. Iar Bob era înspăimântat de călătoria care îi aștepta. Kevin îl liniști, spunându-i să nu-i fie frică:

– La căutat *le șef* mare!

Și plecară să-și găsească noul șef.

Călătoria se dovede plină de pericole. Traversară munți înzăpeziți și trecură prin păduri bogate. Când Bob obosi, Kevin îl purtă pe umerii lui. Își croiră drum până în valea unde iarba creștea înaltă.

Respect -- Bob! A-stai! îl strigă Kevin, ridicând privirea spre Statuia Libertății.

Kevin și Stuart continuară să vâslească după Bob. Barca alunecă în cele din urmă spre un debarcader. Aveau în față New Yorkul în întreaga sa splendoare. Se urcară pe debarcader și traversară pe trotuar. Toată lumea purta ceva – blugi și șepci, rochii și bluze după moda anului 1968. Jachetele minionilor erau prea grele și prea călduroase pentru vremea caldă. Dacă voiau să se integreze în peisaj, trebuiau să se îmbrace corespunzător.

Din fericire cei trei dădură peste o alee între două clădiri, cu frânghii de rufe întinse de-a curmezișul. Aveau atât de multe haine dintre care să aleagă! Minionii se urcară rapid pe o scară de incendiu pentru a-și găsi veșminte noi. Mai întâi Stuart trase o cămașă colorată, vopsită în degrade, dar îi era prea mare. Apoi puse mâna pe o pereche de boxeri, dar i se ridicau până peste gură. Kevin clătină din cap dezaprobator. *Nu* era o ținută potrivită.

Respect -- Bob! A-stai! îl strigă Kevin, ridicând privirea spre Statuia Libertății.

Kevin și Stuart continuară să vâslească după Bob. Barca alunecă în cele din urmă spre un debarcader. Aveau în față New Yorkul în întreaga sa splendoare. Se urcară pe debarcader și traversară pe trotuar. Toată lumea purta ceva – blugi și șepci, rochii și bluze după moda anului 1968. Jachetele minionilor erau prea grele și prea călduroase pentru vremea caldă. Dacă voiau să se integreze în peisaj, trebuiau să se îmbrace corespunzător.

Din fericire cei trei dădură peste o alee între două clădiri, cu frânghii de rufe întinse de-a curmezișul. Aveau atât de multe haine dintre care să aleagă! Minionii se urcară rapid pe o scară de incendiu pentru a-și găsi veșminte noi. Mai întâi Stuart trase o cămașă colorată, vopsită în degrade, dar îi era prea mare. Apoi puse mâna pe o pereche de boxeri, dar i se ridicau până peste gură. Kevin clătină din cap dezaprobator. Nu era o ținută potrivită.